

воденици с по три камъка и с по-една господарска къща за през лятото. Тук винаги беше прохладно, бучаха бентовете, пръскаше воден прах, лъхаше на тиня и прясно брашно. По трийсетина стари дървета наоколо — дъб, бряст и диви круши — придаваха на всяка воденица вид на малко, залесено имение. По-долу беше моста. До сам него, отсреща, се бе разположил цигански катун, а по-отвъд червенееха, разтопени от жегата, покривите на голямо полско село. Още отдалеч, там се виждаха облаци златист прах: беше почнала вече вършитба.

Борю бързо слезе и зави зад къщата. Под едно хралупесто дърво го чакаха Дечо и Златан.

— Ху-у! Три пъти вече даваме сигнал! . . Хайде!

Наоколо беше сенчесто, буренясало, като в дива гора. Земята бе покрита с сухи клончета, жълъди и коприва. Въздухът, прохладен, но задушен и тежък от високите клонести дървета, промушвани тук-там от някой остър слънчев лъч. Дълбоката тишина се размърдваше само от бръмчене на оса, или изпърхване на невидима птица. Трите деца изглеждаха